

Ciucuri cu șnur albastru

Un simbol în Israel și o învățătură pentru creștini

Numeri 15.37-41: Și DOMNUL a vorbit lui Moise, zicând: „Vorbește fiilor lui Israel și poruncește-le să-și facă *ciucuri la colțurile hainelor*, în generațiile lor, și peste ciucurile fiecărui colț să pună *un șnur albastru*. Și să vă fie un ciucure, ca să vă uitați la el și să vă amintiți de toate poruncile DOMNULUI și să le faceți; și să nu căutați după inima voastră și după ochii voștri, după care coviți; astfel să vă amintiți și să faceți toate poruncile Mele și să fiți sfinți pentru Dumnezeu vostru. Eu sunt DOMNUL Dumnezeu vostru care v-am scos din țara Egiptului, ca să fiu Dumnezeu vostru. Eu sunt DOMNUL Dumnezeu vostru“.

Această rânduială a lui Dumnezeu pentru copiii lui Israel nu era lipsită de înțelepciune. Haina purtată în mod obișnuit era probabil o bucată mare de pânză fără mâneci, de formă pătrată, care se arunca peste umeri. La cele patru colțuri ale acestei haine trebuia atașat câte un ciucure cu o panglică de purpură albastră (Deuteronomul 22.12), astfel încât unul sau mai mulți dintre acești ciucuri să fie vizibil pentru ochii celui care o purta, oriunde mergea și stătea.

Dumnezeu, care cunoaște inima omului și știe ce este în ea, le-a dat israeliților, prin această haină și ciucurii ei, un mijloc de ajutor care era semnificativ mai întâi pentru ei, dar într-un sens mai larg și pentru semenii lor. Ciucurii trebuiau să le amintească israeliților de poruncile sfinte ale Dumnezeului lor. Mai ales șnurul albastru purpuriu atașat la ciucure avea o semnificație specială. „Albastrul” este culoarea cerului și, după cum se știe, în efodul marelui preot, în covoarele și perdelele etc. din cortul întâlnirii, el indică caracterul ceresc al omului Isus Hristos. Așadar, nu era întâmplător că era un fir albastru purpuriu. Culoarea sa trebuia să le amintească israeliților că erau în legătură cu Dumnezeu cerului și că îi datorau credință în toate gândurile și faptele lor. Scoși din necurățiile țării Egiptului și aduși la Dumnezeu, poporul trebuia să fie sfânt, separat de tot ce era rău. Căci DOMNUL (Iehova) era Dumnezeu *lor* și ei erau poporul *Lui*.

Când israelitul era în pericol să pășească pe căi care nu erau conform cu legea Dumnezeului său, ciucurii cu șnurul albastru îi vorbeau într-un limbaj pe care îl înțelegea. Îi aminteau de sfințenia lui Dumnezeu.

Dacă își lăsa privirea să rătăcească, urmând poftele și dorințele inimii sale, și astfel se îndepărta de Dumnezeu, privirea către ciucurii cu șnur albastru îi readucea gândurile la legătura lui cu Dumnezeu sfânt. Dumnezeu îl avertiza și îi amintea de Legea Sa neclintită.

Când era ispitit să-și atașeze prea mult inima de lucrurile pământești sau chiar să-și facă idoli din aur, argint, metal și piatră, asemenea popoarelor păgâne din jurul Israelului, șnurul îi amintea de singurul Dumnezeu viu, care îi dăduse poruncile Sale drepte și sfinte, dintre care prima era: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine”.

Dar, așa cum am spus, nu numai că ciucurii cu șnurul albastru erau o amintire și o avertizare pentru cel care purta haina, ci și cei din jur trebuiau să-și amintească, văzându-i, să fie credincioși în respectarea poruncilor lui Dumnezeu. Era, așadar, o amintire pentru toți cei din jur. Cât de frumos se exprimau grija prietenoasă a lui Dumnezeu și înțelepciunea Sa în această rânduială!

Desigur, fiecare israelit era liber să-și amintească când vedea ciucurii de la marginile hainelor sale sau ale aproapelui său. Dacă inima lui era încăpățânată și ochii lui răi, atunci porunca

prevăzătoare și înțeleaptă a lui Dumnezeu își rata scopul în cazul lui. Dar atunci el trebuia să suporte consecințele faptelor sale, pentru că porunca lui Dumnezeu rămânea o lege eternă; voința sau necredincioșia israelitului nu puteau schimba nimic.

Și pentru națiunile care locuiau printre israeliți sau în jurul lor, ciucurile cu șnurul albastru era un semn mereu vizibil. Dacă întrebau despre semnificația acestuia, el devenea pentru ei o mărturie a Dumnezeului viu, care nu putea locui în mijlocul poporului Său decât în sfințenie.

Dar ce semnificație are această poruncă pentru noi? Noi nu trebuie să respectăm Legea dată poporului Israel. Nu este scris oare: „Hristos este sfârșit al Legii, spre dreptate, pentru oricine crede” (Romani 10.4)? Ambele afirmații sunt adevărate, dar asta nu înseamnă că nu putem sau nu ar trebui să găsim nimic demn de luat în seamă pentru noi în poruncile lui Dumnezeu date poporului Său pământesc. Dimpotrivă, totul este scris pentru învățătura noastră și facem bine să ținem mereu seama de aceasta. Nici nu am murit împreună cu Hristos față de Lege pentru a trăi acum „fără lege” și a umbla „după carne”. Departe de noi un astfel de gând! Mai degrabă, dreptul Legii trebuie împlinit în noi. Și cum se împlinește? Prin faptul că umblăm *după Duhul* și nu după carne (Romani 8.4). Suntem chemați să-L reprezentăm în această lume *pe Cel* care a făcut întotdeauna ceea ce era plăcut Tatălui. Trebuie să urmăm pașii Lui. Și pentru noi este valabil cuvântul: „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt”, iar Cel care ne-a chemat este același Dumnezeu de trei ori sfânt, care s-a revelat odată lui Israel (1 Petru 1.15,16). Fie ca gândirea lui Hristos să ne însuflețească inimile și să se manifeste mereu într-o purtare decentă și civilizată, da, în toate acțiunile și comportamentul nostru, în mijlocul unei lumi ai cărei copii trăiesc după poftele inimilor lor și după dorințele ochilor lor! „Pentru că ați fost cumpărați cu un preț, *glorificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru*” (1 Corinteni 6.20).

Dacă urmăm acest îndemn, în sens figurat, ciucurii cu șnur albastru de la marginile hainelor noastre vor fi văzuți pentru propria noastră păzire, pentru binecuvântarea semenilor noștri și pentru gloria Dumnezeului și Tatălui nostru.

* *
*

În textul citat din Numeri 15 se vorbește despre haine. Aceasta mă determină să abordez mai în detaliu problema hainelor. Nu este pentru prima dată, dar ar trebui să avem grijă să ne amintim mereu aceste lucruri, chiar dacă le știm deja (compară cu 2 Petru 1.12). Mai ales în vremea noastră, când în inimile multor copii ai lui Dumnezeu preocuparea pentru o înfățișare frumoasă în ceea ce privește aspectul fizic și îmbrăcămintea a câștigat un loc care nu i se cuvine. Se dorește atragerea atenției asupra corpului pus în valoare de haine și captarea simțurilor prin contemplarea înfățișării exterioare. Cât de diferit era acum câțiva ani! Cât de funest a acționat spiritul vremii chiar și în cercurile creștine! Cât de vizibilă este diferența dintre îmbrăcămintea de astăzi și cea obișnuită în trecut! Pericolul de a pierde sensul simplu și sfânt și de a deveni din ce în ce mai asemănători cu lumea devine tot mai grav.

Și acest pericol nu există doar pentru sexul feminin, deși aici este deosebit de mare. Și în rândul fraților, tineri și chiar mai în vârstă, se observă adesea lipsa ciucurilor cu șnur albastru în ceea ce privește îmbrăcămintea etc. Nu are rost să vorbim despre un pericol doar *iminent* sau *apropiat*, nu, *el există*, și nu putem avertiza suficient împotriva lui. Un proverb cunoscut spune: „Cine se expune pericolului, va pieri în el”. De aceea, trebuie să atragem atenția asupra acestui pericol cu toată îndrăzneala, în dragoste și seriozitate. Cine Îl iubește cu adevărat pe Domnul Isus, fie el frate sau soră, tânăr sau bătrân, va înțelege semnificația acestei chestiuni și va putea constata în ce măsură îl privește personal. Duhul lui Dumnezeu îi va da mărturie și în această privință prin Duhul Său.

Este de înțeles că vrăjmașul le vizează în mod special pe dragele surori tinere și încearcă să le împiedice să poarte „ciucuri cu șnur albastru”. Acestea nu trebuie să le amintească lor și fraților și surorilor să manifeste cu credincioșie o atitudine demnă de Domnul Isus. Diavolul vrea ca credincioșii să se asemeze cu lumea. Ei nu trebuie să fie o mărturie a sfințeniei lui Dumnezeu și a sfințirii copiilor Săi pentru El. Glorificarea lui Dumnezeu în și prin trupul nostru trebuie să fie zădărnicită.

În primul rând, inamicul își îndreaptă atenția asupra pantofilor. Vrea să se bucure de priveliștea lor. Pantofii aleși cu mare grijă și bun gust trebuie să fie însoțiți neapărat de ciorapi asortați, iar aceștia, la rândul lor, sunt puse în valoare numai dacă hainele au lungimea necesară. Într-adevăr, astfel de pantofi, ciorapi și haine nu se potrivesc cu ciucuri cu șnur albastru. Acestea ar ieși în evidență în mod ciudat și ar perturba impresia pe care ar trebui să o creeze aspectul exterior. Dar ele ar batjocori, și acest lucru este foarte grav, mărturisirea creștină a celor îmbrăcați astfel. Diavolul știe foarte bine acest lucru, iar prin eșecul mărturisirii pentru Domnul Isus, scopul său este deja parțial atins. În multe cazuri, însă, lucrurile merg mai departe. În astfel de haine, poți să te miști liber, fără să atragi atenția, în călătorii, în „bună” companie, precum și în „locuri de educație și artă”: ciucurii cu fir albastru nu te împiedică să faci asta. Dacă conștiința își ridică vocea acuzatoare, ea este redusă la tăcere de argumente „raționale”.

Problema îmbrăcămintei îi preocupă foarte mult pe mulți creștini. Nu întotdeauna din cauza lipsei mijloacelor necesare pentru achiziționarea hainelor, ci foarte des din cauza modului în care acestea trebuie purtate. Copiii lumii sunt supuși „reginei modei”. Având în vedere serviciul pe care i-l aduc și sacrificiile pe care le fac pentru ea, ar fi mai corect să o numim „idolul modei”. „Moda” disprețuiește și urăște ciucurii cu șnur albastru, pentru că are propriile ei legi, care nu sunt influențate de Dumnezeu, ci de diavol și de slujitorii lui. Faptul că această afirmație este întemeiată devine din ce în ce mai evident în zilele noastre.

Un creștin adevărat și o creștină adevărată nu sunt supuși legilor „modei”. Pentru ei se aplică o altă lege: aceea a separării de lume și de lucrurile ei, păstrată într-o inimă care bate cu credință pentru Domnul. Această lege are la bază dragoste pentru Domnul și își găsește expresia în urmarea credincioasă a Bunului Păstor, conform Cuvântului Său sfânt. În același timp, se ține seama de toți cei care sunt proprietatea Domnului, pentru ca ei să nu se poticnească în niciun fel și „Cuvântul lui Dumnezeu să nu fie vorbit de rău” (Tit 2.5).

Obiecțiile că îmbrăcămintea modernă este adecvată timpului și scopului, că este confortabilă și recunoscută ca fiind sănătoasă, ne permit să identificăm cu ușurință sursa din care provin. Cine a fost cel care i-a prezentat Evei porunca lui Dumnezeu ca fiind nerezonabilă? Și știm foarte bine ce a urmat după ce a ascultat vocea ispititorului: neîncredere în bunătatea și înțelepciunea lui Dumnezeu, o privire pofticioasă către fructul interzis și — căderea în păcat. Respectarea fidelă a poruncii lui Dumnezeu ar fi dus la păstrarea vieții.

Independent de legile modei și în funcție de legea separării, se poate găsi cu siguranță o formă potrivită pentru îmbrăcămintea fraților și, mai ales, a surorilor. Materialul, croiala, lungimea etc. vor fi în orice caz astfel încât ciucurii cu șnurul albastru să fie exprimați în mod corespunzător. Se vor găsi, de asemenea, ciorapi și pantofi potriviți. Și un lucru este fără îndoială: o soră îmbrăcată astfel va face și va lăsa întotdeauna o impresie bună în orice societate civilizată și în locurile și spațiile potrivite pentru ea. Și ceea ce este și mai valoros: ea va fi recunoscută ca fiind „nu din această lume”. Ea este astfel o mărturie bună, atât pentru lume, cât și pentru frații și surorile ei, acolo ca avertisment, aici ca amintire. Ciucurii cu șnur albastru nu își ratează scopul.

La problema îmbrăcăminții se adaugă încă una. Este vorba de tunsoarea „la modă”. Împreună cu rochia scurtă, trebuie să facă efect și părul tuns scurt. Deoarece această problemă a fost deja discutată în detaliu anterior¹, vom menționa aici doar pe scurt. Pavel a tratat-o în 1 Corinteni 11.1-16, în mod deosebit în versetele 14,15 (cu justificarea din versetul 16), în așa fel încât nu mai rămâne loc pentru niciun fel de divergență de opinii. Nici ucenicele necăsătorite ale Domnului nu pot ocupa o poziție specială. Versetul 15 din 1 Corinteni 11 o spune destul de clar. Este de neînțeles că chiar și cei care se numesc credincioși invocă 1 Petru 3.3 pentru a apăra așa-numitul „bubikopf” (coafura scurtă) și spun că din cuvintele apostolului reiese clar că *împletitul părului este o podoabă exterioară. Prin părul tuns scurt se previne acest fel de pericol al „împodobirii”*. Nu putem decât să răspundem: Diavolul nu este niciodată în pană de idei când vine vorba de interpretări greșite ale Cuvântului lui Dumnezeu. Cine citește pasajul menționat în contextul său, ne va da dreptate.

Nu este nevoie să intrăm în detalii cu privire la alte obiecții absurde, ba chiar răutăcioase, cum ar fi aceasta: părul lung dat femeii este în orice caz excesiv. Purtarea părului lung provine din vremuri demult apuse, cu obiceiurile lor învechite. Astăzi este perceput ca fiind incomod și nu se mai potrivește cu vremurile noastre, cu viziunile lor practice, în care chiar și din punct de vedere al sănătății se recomandă părul scurt la femei.

Astfel de motive și altele similare sunt ușor de înțeles de către rațiunea omului și pot deveni o ispită pentru sufletele care nu sunt întărite în dragostea lui Hristos. O, să-i rugăm pe toți cei care nu sunt încă liniștiți în privința acestor lucruri să examineze cu seriozitate în ce măsură sunt în concordanță cu gândirea lui Hristos și cu poruncile clare ale Cuvântului! Da, surorile să se examineze pe ele însele, dacă nu cumva simțul lor *natural* al rușinii a suferit deja vreun prejudiciu! Și dacă ar exista frați care să considere că părul scurt al femeilor este justificat, să se folosească de pasajele din Cuvântul lui Dumnezeu menționate mai sus pentru a-și corecta judecata!

Cât de serios este și gândul că îmbrăcămintea de astăzi poate da ocazie de păcat nu numai purtătoarelor, ci și celui alt sex, în ceea ce privește relațiile morale! Ca primă dintre cele trei lucruri „care sunt în lume”, apostolul Ioan menționează *pofta ochilor*, care este urmată imediat de *pofta cărnii*. Nu ar trebui să ne dea de gândit faptul că, în ceea ce privește îmbrăcămintea și comportamentul, purtarea corespunzătoare a ciucurilor cu șnur albastru, care ar trebui să fie o amintire avertizatoare a respectării fidele a poruncilor Domnului, lipsește? Diavolul liniștește introducând mintea și rațiunea ca fiind decisive pentru judecarea lucrurilor în cauză.

În cercurile unei anumite clase de oameni, spre care se privește cu dispreț, se știe clar că o îmbrăcămintă care acționează asupra simțurilor, combinată cu părul scurt, face parte din caracteristicile femeilor din clasa lor. Nu se poate vorbi mai clar pentru a elimina ultimele îndoieli ale unui suflet poate încă ezitant și pentru a clarifica ceea ce este potrivit pentru gloria Domnului.

Frații tineri ar trebui să se lase îndemnați să privească drept înainte, având în vedere pericolele, mai ales atunci când nu mai văd ciucurii cu șnur albastru pe hainele surorilor lor. Pe lângă aceasta, ei înșiși se află într-o poziție spirituală care corespunde chemării lor și care îi face capabili să evite, la rândul lor, pericolul modei. Nu se aude uneori și de la ei că pantofii și ciorapii lor se potrivesc cu costumele, conform regulilor „modei”, și că tunsoarea trebuie să completeze în mod demn restul aspectului exterior? Cu adevărat, este un semn de lipsă de

¹ Vezi Botschafter, Anul 1927, pag. 247-252.

simplitate sufletească și de sinceritate creștină să acorzi atâta atenție aspectului exterior și să adori atât de mult idolul modei. De aceea, hainele fraților tineri ar trebui să fie marcate în mod corespunzător cu ciucuri cu șnur albastru, pentru propria lor protecție și pentru binele altora!

Cât de frumos ar fi dacă, în acest fel, s-ar manifesta un îndemn reciproc și avertizare între frați și surori, atât în relațiile dintre ei, cât și față de lume, pentru respectarea fidelă și simplă a prescripțiilor clare ale Cuvântului, spre gloria lui Dumnezeu și bucuria Domnului nostru Isus! Dar fraților și surorilor mai în vârstă, Domnul să le dea, pe lângă multă dragoste pentru El, o inimă simplă și smerită, pentru a putea fi o mărturie și un sprijin pentru copiii lor și pentru ceilalți frați și surori în vremurile rele de acum! Fie ca sensibilitatea creștină vizibilă în ceea ce privește îmbrăcămintea, înfățișarea și comportamentul să se îmbine cu o purtare sfântă și plăcută lui Dumnezeu, astfel încât, acasă și în afara casei, în relațiile cu frații în credință și cu copiii lumii, *să nu lipsească ciucurii cu șnururi albastre și purpurii de la marginile hainelor noastre!* Pericolul de a le face „mari” în mod ostentativ, așa cum au făcut odinioară cărturarii și fariseii (Matei 23.5), pentru a părea deosebit de evlavioși în fața oamenilor, nu este mare în cazul de față. Ceea ce ne trebuie este o inimă sinceră și un fel de gândire curat. Dacă acestea sunt prezente, Dumnezeu nu numai că este *puternic*, ci și *gata* „să facă să prisosească orice har către noi” (2 Corinteni 9.8).

(După o „trimitere”).

Titlul original: „Die Quasten mit der blauen Schnur”
Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 281-292.